

باران اسلحه

از آسمان خاورمیانه سلاح های آمریکایی می بارد! در روز دوم اوت، کوندولیزا رایس، وزیر امور خارجه آمریکا خاطر نشان ساخت که صادرات اسلحه اش در ده سال آینده به دوستان آقای جرج دبلیو بوش در منطقه یعنی عربستان سعودی، مصر، کویت، بحرین، قطر، عمان و امارات عربی به ۴۶ میلیارد دلار خواهد رسید. آیا فروختن چنین تجهیزات پیشرفته و مهمی به عربستان سعودی باعث نگرانی اسرائیل نخواهد شد؟ روز ۱۵ اوت، واشنگتن کمک های نظامی خود را به تل آویو به میزان یک چهارم افزایش داد و بدین ترتیب میزان این کمک ها در ده سال آینده به ۳۰ میلیارد دلار بالغ خواهد شد.

در روز هفتم دسامبر ۲۰۰۶، جلسه عمومی سازمان ملل طی قطعنامه ای که توسط ۱۵۳ کشور به تصویب رسید، دستور داد که عهدنامه ای برای کنترل کردن خرید و فروش سلاح های غیر اتمی که تا کنون خارج از موازین قراردادهای بین المللی انجام می پذیرفت تهیه گردد. بیست و چهار کشور از دادن رای خودداری کردند که از بین آنها می توان چین، روسیه، هند، ایران، اسرائیل و پاکستان را نام برد. تنها یک کشور رای مخالف داد و آن هم آمریکا بود. شورای اتحادیه اروپا آشکارا از این قطعنامه حمایت کرد.

تقریباً همزمان با این وقایع، پاریس قراردادهای مهمی با طرابلس امضا نمود که عبارتند از یک قرارداد ۱۶۸ میلیون یورویی با شرکت MBDA (۱) که ارتش های ۴۱ کشور جهان را تجهیز می کند [و در فروش سلاح های کنترل از راه دور رده اول را در جهان کسب کرده - م.] برای

خرید موشک های ضد تانک میلان، یک قرارداد ۱۲۸ میلیون یورویی با EADS (شرکت فضانوردی و دفاع اروپایی) برای خرید یک سیستم ارتباطاتی رادیویی Tetra. رئیس جمهور نیکلا سارکوزی با تعجب می پرسد: « این بار دیگر چه ایرادی از من گرفته خواهد شد؟ امضای قرارداد؟ کار کردن به نفع شرکت های فرانسوی؟ » (۲). نه الزاما! اما ایراد کار این است که این تجارت مرگ بار بدون شفافیت و خارج از کنترل نمایندگان مردم انجام پذیرفته است... و ایراد بزرگ دیگر تشویق یک روند جنگجویانه می باشد. در روز ۱۸ سپتامبر ۲۰۰۶ یک سخنگوی هیئت نمایندگی صنایع تسلیحاتی اعلام کرد که فرانسه می بایست در سال ۲۰۰۷، شش میلیارد یورو اسلحه به خارج بفروشد در حالی این رقم در سال ۲۰۰۴ به ۳/۳۸ میلیارد یورو بالغ می شد.

قاعدتا اعضای جامعه اروپا موظفند از آیین نامه ای تبعیت کنند که آنها را به خصوص از هرگونه تشویق و یا کمک به کشمکش های موجود برحذر می دارد. لیکن به خاطر صرفه جویی در هزینه تولید، دیگر سلاح های مدرن در یک مرکز تولید نمی شوند. بدین ترتیب شاهد آنیم که شرکت های اروپایی مانند EADS و یا آمریکایی، برای ساخت هلیکوپتر جنگی جدید چینی، Z10، بدون آنکه سیاست صادراتی چین برایشان مسئله باشد به چین فن آوری و نیز قطعات یدکی ارائه می کنند. ناگفته نماند که چین تاکنون به سودان ماشین های جنگی فروخته است.

(۳)

داد وستد آتش افروزانه آمریکا در خاورمیانه، به تحریک سوریه و ایران می انجامد که هر لحظه قادرند به سوی چین و یا روسیه که با قدرت تمام وارد بازار جهانی شده اند روی آورند. نیجریه از « هدایای » فرانسه به لیبی نگران است چرا که لیبی ماه هاست که به ۳۰ هزار کیلو

متر مربع از خاک نیجریه که سرشار از منابع نفتی و اورانیوم می باشد چشم طمع دوخته است. اسرائیل که به خصوص عزیزدردانه کاخ سفید به شمار می رود دیگر به واردات اسلحه اکتفا نکرده و خود به اولین صادر کننده اسلحه به کشور کلمبیا تبدیل شده است. ونزوئلا به نوبه خود از این امر یعنی از قدرت جنگی کلمبیا و نیز از خصومت آمریکا با کشورش نگران شده و برای مدرنیزه کردن سلاح های خود به مسکو روی آورده است. تعداد فروشنده های سلاح در جهان رو به افزایش است: هند، کره جنوبی، آفریقای جنوبی و غیره. هیچگاه تا کنون صنایع تسلیحاتی تا این حد شکوفا نبوده است. مخارج تسلیحاتی جهان در سال ۲۰۰۶ می بایست به رقم بی سابقه ۱۰۵۸/۹ میلیارد دلار بالغ شده باشد (۴).

« نتیجه اخلاقی » این قضیه چیست؟ واضح است که اخلاقیاتی در کار نیست. البته چرا، ناگفته نماند که پنتاگون رد ۱۱۰ هزار مسلسل کلاشنیکف و ۸۰ هزار هفت تیر را که در سالهای ۲۰۰۴ و ۲۰۰۵ به دولت کنونی عراق داده بود، گم کرده است (دیگر گم شدن ۱۳۵ هزار جلیقه ضد گلوله را به میان نیاورده ایم) (۵). هیچ بعید نیست که این سلاح ها به دست شورشیان افتاده باشد و برای حمله به نظامیان آمریکایی مورد استفاده قرار گیرند.

پاورقی ها

(۱) ۳۷/۵ درصد آن توسط شرکت EADS، ۲۵ درصد آن توسط شرکت ایتالیایی Finmeccanica و ۳۷/۵ درصد آن توسط شرکت انگلیسی BAE Systems کنترل می شود.

سپتامبر ۲۰۰۷

لوموند دیپلوماتیک: ماهنامه سیاسی، اجتماعی، فرهنگی

(۲) آژانس فرانس - پرس، ۵ اوت ۲۰۰۷.

(۳) کارزار « سلاح های را کنترل کنیم»، به پیشنهاد مشترک سازمان عفو بین الملل، آکسفام اینترناشنال و شبکه جنبش بین المللی درمقابل سلاح های سبک.

<http://fra.controlarms.org/pages/index-fra>

(۴) همان مرجع.

(۵) واشنگتن پست، ۶ اوت ۲۰۰۷.